

ÖRÖKÍTŐ

ÖRÖKÍTŐ

Szerkesztette:
Monostori Éva

Kiadó:
Kerecsen Ifjúsági Egyesület

Támogató:
Gyermek- és Ifjúsági Alapítvány

Nyomda:
KomPress Kft.

Kell egy hely!

2010. április 23-24-én került megrendezésre Komárom koppánymonosori városrészen található Mag-házban a „Kell egy hely!” Ifjúsági tanácskozás.

Központi témája egy ifjúsági közösségi tér létrehozásának szorgalmazása volt; a tervek, s annak a rögzös útnak ismertetése a résztvevőkkel, mely célunkhoz vezet. Az úté, mely rögzös és sokszor tele van akadályokkal. A célunkhoz vezet, mely nem csak a mienk, hanem a fiatalok célja: birtokolni, birtokba venni egy olyan infrastruktúrát, amely az övéké. Az ifjúságé.

Az ötlet nem új keletű. Már előttünk is megfogalmazták, melyet most mi újra hangoztatunk: kell egy hely!

Kiindulópontnak nem más vettünk, mint az ifjúsági közösségi kortárssegítő fiatal barátaink terveit. Ezek a tervek az Élettér és a Kerecsen Egyesületek által meghirdetett és lebonyolított „közösségi vállalkozásra felkészítés” elnevezésű modul alkalmával kerültek megfogalmazásra, s vetődtek papírra.

A már meglévő tervek

A már említett modul alatt elkészült terveket a fiatalok maguk mutatták be társaiknak, a felnőtteknek s a város vezetésének 2009-ben, a II. „Szót kérünk!” Ifjúsági Konferencia alkalmával. Ismertették, miként fogalmazódott meg bennük a gondolat az ifjúsági térről. Hogyan lett egy kósza gondolatból ötlet. Egy örültnek tűnő ötletből terv. Konfliktusból közös gondolat. Vitából együttműködés. Egy elképzelésből jól átgondolt terv. Helyzetfelmérés, kész költségvetés és megnyitó tervezet. Hogyan lett összetartás egy álomért. S hogyan lehet az álomból valóság.

Vojvoda Eszter

„Összegyűjtöttük a helyi ifjúságot érintő pozitívumokat, problémákat, lehetőségeinket és a ránk - mint korosztályra - néző veszélyeket. Gondolom, nem árulok el titkot, ha azt mondom, a legnagyobb vágyunk egy hely, egy közösségi tér létrehozása, ami a miénk, amit mi álmodhatunk meg, és lakhatunk be. Mindezt meg is terveztük, ki is dolgoztuk. Ebben talán nagyon hasonlítunk a mai nap témájához.”

Sarkadi Nóra

„Osztályközösség-fejlesztéssel kezdődött minden. Majd jött egy lehetőség néhányunknak, hogy ifjúsági közösségi kortárssegítőkké váljunk. Kunbábonyba mentünk, ahol komolyabb munka állt előttünk, de emelt fővel vártuk az előttünk álló feladatokat.

Végre eljött a találkozás, amit mindenki nagyon várt már. Ez alatt a három nap alatt három nagy témával foglalkoztunk:

- ifjúsági programok,
- közbiztonság, és
- kell egy hely a fiataloknak.

Rájöttünk, hogy a közbiztonság túl nehéz számunkra, így igazán nagy megoldást nem is találtunk.

A fiataloknak szóló programokkal egyikünk sincs megelégedve, ezen megpróbáltunk változtatni elméletben és gyakorlatban. Sok jó ötlet született, de éreztük, hogy nem ez az igazán érdekes feladat. Mert „kell egy hely”! Ebben valamennyien egyet is értettünk. Rájöttünk, hogy a fiatalok nem tudnak hova menni a barátaikkal délutánonként, mert vagy olyan helyre vágnak, ahova sok pénz kell, vagy olyan helyre tévednek

(pl. park, játszótér), ahonnan - elég nagy a valószínűséggel - elzavarják őket. Nagyon sok megoldási módot találtunk, amelyeket szeretnénk megvalósítani. Nagy kérdés, sikerül-e? Megfogadtuk, mi megteszünk minden tőlünk telhetőt.

És megint Kunbábony, megint találkozhattunk. Folytatódhatott a megkezdett munka.

Fő témánk a „Kell egy hely” volt, aminek az alapjait már összeszedtük az előző találkozásokkor. Így talán könnyebb volt nekiállni. Csoportokra tagolódtunk, más-más témakörök szerint, hogy gyorsabban haladjunk. Ezt követte a munka, munka és a MŰNKA! Sok-sok idő után összeültünk, egyeztettük a megoldandó feladatokat, átbeszéltük, kijavítottuk hibáinkat, újabb és újabb megoldásokat kerestünk, hogy mindenki számára a leginkább elfogadható lehetőségeket válasszuk ki. Remek csapatunk volt, mindenre találtunk megoldást. Úgy tűnt, számunkra nincs lehetetlen. Remélem, sok mindent meg is tudunk valósítani terveinkből. Hiszen mi már teszünk is azért, hogy a fiataloknak, kortársainknak jobb legyen.”

Kovács Krisztián

„Az a csoport, aminek én is részese voltam, komoly feladatot kapott. A hely konkrét megtervezését bízták ránk. Adott volt: egy kezdő, de lelkes tervező csoport és 150 m². A folyamat során nem az volt a feladatunk, hogy kaptunk egy labdát, és azt mondták: focizni kell, - hanem kaptunk egy labdát, és azt mondták: játszunk vele!

Ez azért volt fontos, mert nem azt mondták: itt van egy épület és be kell rendeznünk, hanem ránk bízták a tervezés egész folyamatát. Ez nagyon jó dolog volt, viszont nagyon nehéz is. A tervezésben törekedtünk arra, hogy mindenki megtalálja a helyét. A csoporton belül és a feladatban is. Úgy érzem, ez sikerült.

A hely! Magában foglal egy sportosabb, egy kulturálisabb és egy szellemi részt.

A sportolási lehetőségek talán nem foci szintűek, de azért egy jó ping-pong, vagy csocsó derbi is kimerítő lehet. A kulturális rész számítógépparkból, társas játszótérből és egy meghittebb beszélgetős sarokból áll internet lehetőséggel, sok könyvvel és segítőkész dolgozókkal. A szellemi rész magában foglal egy sakkasztalt, amely mellé terveztünk még egy bár részleget, ahol teát, szendvicseket és hasonló termékeket lehet majd vásárolni. Ezt a részt egy kicsit meg is emeljük, így különítve el a többi belső résztől.

A kültéri programokról sem feledkeztünk meg. Jó lenne egy kosár/foci pálya és szeretnénk a közösségfejlesztő programot is továbbvinni ezen a helyen. Ezt nagyon jó dolognak tartom, és szerintem, ha valaki leküzdí a kezdeti nehézségeket, akkor nagyon élvezhető. A közösségi rendezvények célja az, hogy ne csupán 1-1 megszo-

kott társaság jelenjen meg, hanem mindenki számára elérhető és nyitott legyen. Ezt nagyon fontosnak tartom, s erre élő példa lehetek én magam is. Nézzetek csak rám. Ha egy ilyen „trógerből” ennyi mindent ki tudtak hozni, akkor az nem semmi.

A terv létrejöttéhez ez a képzés vezetett. A munka végig jó hangulatban és építően zajlott. Folyamatosan szembesültünk olyan problémákkal, amelyekre addig nem gondoltunk, s amelyek mindig változtak a munka folyamatan, az elképzelésünkön.

Jó hatással voltak ránk a másik csoportban dolgozó fiatalok is. A közös egyeztetések, az egymással folytatott - építő kritikát tartalmazó - ötleteléseknek köszönhetően egyre világosabbá vált, hogy mit is szeretnénk.”

Krupánszki Richárd

„A feladatunk igen egyszerű volt, hiszen csak meg kellett vizsgálni, hogy a körülöttünk levő fiatalok mit szeretnek csinálni, mivel ütük el a szabadidejüket szívesen.

A munkánk viszonylag egyszerűen és gyorsan folyt, mivel csapatunkban mindenki aktív volt és jól össze tudtunk dolgozni más csoportokkal is. Elég egyszerű módszert alkalmaztunk feladatunk során. Mivel mi is ebbe a korosztályba tartozunk, és mind-egyikünknek mást jelent a kikapcsolódás, gondoltam, végigrohanok mindenkin és kifaggatom őket, mit is értenek kikapcsolódás, szórakozás alatt. A lista sokszínű volt, de így már könnyebb volt elkezdenünk. Kiinduló gondolatunk az volt, hogy olyan dolgokat vásároljunk meg abból a szimbolikus 2.000.000 Ft-ból, amiket mindannyian hasznosnak találunk.

Egyetlen gond van csupán a mai ifjúsággal. Nem akarja megérteni őket senki. Persze tisztelet a kivételnek, hiszen mi is itt vagyunk, itt lehetünk.

Bárhová megyünk, egy fiatalokból álló társaság mindig zavaró, nem kívánatos. Hangoskodik, rongál, vagy éppen csak zavarja a néniket, hogy éppen ott vagyunk, ahol az előbb fölsöpörtek.

Talán mégis jó lenne egy hely... Nem?”

Dorogi György

Én a marketing csoportnak a tagja voltam. Feladatunk az volt, hogy tervezzük meg a közösségi helyünk megnyitóját, annak meghívóját, illetve a megnyitó keretén belül meghirdetett sajtótájékoztatót.

Fontos feladatunk volt, hiszen nem csupán egy új helyszín bevezetését kellett kigondolnunk, hanem mindezt úgy felépíteni, hogy ez később bevételeinket növelje. Szponzorok, mecénások felkutatását, megszólítását is célul kellett kitzűznünk,

csakúgy, mint kortársaink megszólítását, becsábítását. Eszenyi Norbi társam volt az, aki megtervezte a nyitóbuli meghívóját. Igyekeztünk bemutatni rajta, hogy mit is szeretnénk. Milyen lehetőségekkel bír a helyünk, milyen tevékenységekre, szabadidős foglalkozásokra lehet igénybe venni.

Másik két társam: Cságola Péter és Pongrácz Ádám tervezte meg a sajtótájékoztatót, ami segítségével a külvilág felé is tudjuk közvetíteni létezésünket, jelenlétünket. Arra törekedtünk, hogy a plakátjaink olyan helyre kikerüljenek, ahol a fiatalok észreveszik, felfigyelnek rá.

A szolgáltatásokkal voltunk egy kicsit gondban. Leragadtunk a biliárd és a csocsó mellett. Nyilván csak e két tevékenység köré csoportosítani és tömöríteni a tevékenységeinket nem célszerű. Számos, egyéb közösségi program és tevékenység szükséges ahhoz, hogy valóban keresett és fenntartható teret hozhassunk létre.

Elgondolkoztunk a termék és eszközök bérlési lehetőségein is, amelyek a bevételeinket növelhetik a hosszan tartó fenntarthatóság reményében.

A nyitó buli rendezvényét is összeállítottuk. Kettős célt kell szolgálnia: egyrészt a célcsoportunkat kell tudni megszólítani és bevonni, illetve a külső partnerek figyelmét felkelteni. Ez utóbbihoz nyújt segítséget a sajtótájékoztató.”

Móricz Orsolya

„Én csak véletlenül kerültem bele a pénzügyi csoportba. Nem is akartam ebben részt venni. Számomra olyan nehéz és megoldhatatlan feladatnak tűnt, amit nem gondoltam, hogy sikerül. Aztán felkaroltak, biztattak, majd nekiálltunk.

Első gondolatra csak annyi információnk volt, hogy kétmillió forint jut a berendezésekre. Ez nem sok információ, nehezen is indultunk el, de amikor belemerültünk, átgondoltuk, folyamatosan jöttek elő azok a gondolatok, amelyek segítségünkre voltak. Nagyon izgalmassá vált számomra ez a feladat, hiszen olyan alapvető dolgokra nem volt rálátásunk, amelyek nélkülözhetetlenek az életünk során. Meg kellett terveznünk a bevételeket és a kiadásokat. Ez nyilván nagyon egyszerűnek tűnik, de mégsem az. Össze kellett foglalnunk, hogy miként tudunk gazdálkodni a meghatározott összegből.

Nehézséget okozott még a tervezésben az, hogy folyamatosan egyeztetnünk kellett a többi csoporttal. Figyelembe kellett venni az elképzeléseiket, törekvéseiket, ugyanakkor nekünk pedig meg kellett felelni - nem csupán a feladat megoldásának, hanem - a törvényi kereteknek is. Talán a mi csoportunknak segített a legtöbbet Zsuzsa, amit köszönök most is, hiszen mi, mint diákok, ezt biztosan nem tudtuk

volna egyedül teljesíteni. Nagyon aprólékos számításokat végeztünk. Egy éves költségvetést dolgoztunk ki, és sikerült úgy megvalósítanunk, hogy az első évet már eredményesen zárjuk. Nagy felismerés volt számunkra, hogy egy költségvetés kidáldokodásakor a költség és a kiadás nem ugyan az.

Elgondoltuk, hogy diákként még csak önkéntes munkában, némi kis zsebpénz kiegészítésre, ám hosszú távon megélhetőségünk lehetőségéért is tervezhetünk vele. Nagyon szeretném, ha ezt az elképzelést sikerülne valóságban is megvalósítanunk. Rajtunk biztos, hogy nem múlik a megvalósítás.”

Ez volt három napnak ez eredménye, s ez az eredmény volt a fő motivációnk, a fő témánk, mikor a „Kell egy hely!” Ifjúsági Tanácskozás ötlete felvetődött, s programját összeállítottuk.

„Kell egy hely!” Ifjúsági Tanácskozás

A programon a főszerep a fiataloké volt: a résztvevők, az előadók, de még a szervezők is a fiatalok soraiból kerültek ki. Fiatalos, lendületes, élvezhető, de ami a legfontosabb: tartalmas programok, előadások, fiatalokat érintő témák. Ezek jellemezték konferenciánkat, terveinket. Hiszen nekik készült, tőlük, értük.

Mivel 2010 az önkéntesség éve, úgy gondolkodtunk, hogy az önkéntesség napjához minél közelebbi időpontban ejtsük meg találkozóinkat társainkkal, s az érdeklődőkkel. Így projektünk 2010. Április 23-24.-én került megrendezésre, mely tökéletes időpontnak bizonyult.

Előzetes programterveink közé becsempésztünk egy újdonságot: az ifjúsági közmeghallgatást. Ennek ötletét egy, a megyeházán tett márciusi látogatásunk alkalmával hallott előadás után éreztük magunkénak. Dózsa Eszter, a tatai diákönkormányzat elnöke beszélt nekünk Tatáról, a „gyermekbarát városról”. Tata városában rendszeresen van diák közmeghallgatás, ahol a város iskoláinak diákjai felszólalhatnak, egymás között a fiatalok megbeszélik a felmerülő problémákat, megoldást keresnek rá, majd a végleges ötletet a város vezetősége felé a városi diákönkormányzat továbbítja.

Az elhangzottakon felbuzdulva, önálló ötleteinkkel kiegészítve mi is meghirdettük közmeghallgatásunkat, melyet az ifjúság számára terveztünk. Ezzel Komáromban egy új kezdeményezést kívántunk meghonosítani, mely úgy gondoljuk sikeres elképzelés volt. Ezzel célunk nem más volt, minthogy lehetőséget biztosítsunk a fiatalok számára, hogy saját érdekeiket képviselhessék, véleményeiknek hangot adhassanak, és mindezt

úgy tehessek, hogy erősödő és formálódó hangjuk meghallgatásra is találjon. Nem más, mint amit a fiatalok is megfogalmaztak, mikor meghatározták: szerintük milyen is az ifjúsági közmeghallgatás?

„Olyan, mint a felnőttké, mint a városi közmeghallgatás. Az egyik oldalon a képviselő-testületi tagok, a városvezetés. De mi, fiatalok vagyunk a kérdezők, a minket érintő kérdések vetődnek fel, a mi problémáinkra keressük a választ. Mienk a másik oldal. Felszólalhatunk, javaslatot tehetünk: aktív állampolgárok lehetünk. De ami a legfontosabb: érezhetjük, hogy fontosak vagyunk a városnak.”

Kezdeményezésünk jó irányba indult, hiszen a város 12 intézménye közül 10 diákönkormányzata elfogadta a meghívásunkat. Úgyancsak szerencsés fordulat volt az önkormányzati képviselők érdeklődése is. A város alpolgármestere és további 7 városi képviselő fogadta el a meghívásunkat és vállalta a közös gondolkodást.

A párbeszéd több szálon indult el, azonban egyetlen olyan meghatározó elemre fókuszált, melyet az ifjúsági korosztály fontosnak és jelenleg megoldatlannak ítélt. Ez pedig nem más, mint egy ifjúsági közösségi tér kialakítása és hasznosítása Komáromban.

S elhangzott az, amire régóta vártunk: „A ti általatok megfogalmazott kérdések egy része benne van a felnőttek által összeállított koncepcióban. Én nagyon örülök annak, ahogy ezek megerősítést nyertek a mai napon. Szeretném, ha leírnátok azt a javaslatot, amit összeraktok ezután, s erről mi, képviselők is kapnánk tájékoztatást.”

Az eredmény

Így a közmeghallgatás másnapján a fiatalok négy csoportban, műhelymunkában dolgozták tovább eredeti elképzeléseiket. Négy kérdésre keresték a válaszokat:

1. Milyen legyen?
2. Kinek legyen?
3. Hol legyen?
4. Mire legyen?

Rengeteg ötlet merült fel mindegyik kérdésnél. Itt nem volt helyes vagy helytelen válasz; túl nagy, megvalósíthatatlan elképzelés - hisz a fiatalok tudták, fontos dolgokról volt szó. Ötletek jöttek-mentek, végül összesítettünk, mely után kérdéseiket az alábbi válaszokkal továbbították a város felé:

- Milyen legyen?
- legyen szabadtéri és fedett része

ÖRÖKÍTŐ

- modern, korszerű, tágas, családi hangulatú
- dohányfüst-mentes
- legyen alkalmas sportolási helyként is
- mobil falak vagy térelválasztók tegyék változtathatóvá
- fiatalok szervezzék a programok nagy részét, ők üzemeltessék, kihasználva az önkéntes munkaerőt
- legyen benne, vagy közvetlen környezetében büfé (alkoholmentes)
- nyitva tartása: hétköznap: 12-22 óráig, hétvégén: 10-24 óráig, amelynek biztosíthatassuk a flexibilitását
- alkalmas legyen közösségi játékokra, fiatalos programokra egyaránt

- Kinek legyen?

- elsősorban fiataloknak
- aktív érdeklődőknek korhatás nélkül

- Hol legyen?

- Komáromban
- az ifjúság által gyakran látogatott hely közelében
- könnyen megközelíthető és elérhető legyen, ugyan akkor ne zavarja a közvetlen környezetét
- az iskolák és a végállomások közelében (busz, vonat)

- Mire legyen?

- interaktív programok (pl. közmeghallgatás)
- közösségi programok, foglalkozások (pl. játszóház)
- (sport)vetélkedők
- alkalmi bulik (pl.: farsang, szilveszter, szülinap)
- konferenciák
- korrepetálás, egyéb felkészítés
- koncertek
- kortárs kiállítások
- éjszakai sport

Tudták, ahhoz, hogy új, minden igényüket kielégítő közösségi tér születhessen Komáromban, előbb bizonyítaniuk kell. Bizonyítaniuk kell a rátermettségüket, a megbízhatóságukat és az eléjük táruuló akadályok leküzdését is.

ÖRÖKÍTŐ

Az összegzések után megfogalmazták azt is, hogy mit szeretnének most elérni, és hogyan képzelik el a törekvéseik eredményét később. Elgondolkoztak azon, hogy hol tudnák elindítani a kezdeményezésüket, és hol tudnák elfogadni az új lehetőséget. Három időtartamot határoztak meg. Az első időtartamot három évben jelölték meg, és helyszínek a komáromi Csokonai Művelődési Központot – adott a hely, csupán bizonyítani kell. A kiérdemelt bizalom után azonban kezdeményezték az önálló ifjúsági közösségi tér kialakításának lehetőségeit.

Összegyűjtötték érveinket az elképzelésükhöz. Miért jó a Csokonai Művelődési Központ, illetve miért jó neki, ha ők egy részét igénybe vehetik?

- fellendítenénk a hírnevét
- tágas
- központi helyen van, könnyen megközelíthető
- udvar van, játszótér és foci pálya a közelben
- „hangszigetelt”
- viszonylag sokan használják
- hamarabb megvalósítható és beindítható a programunk, melynek elindítása költséghatékony
- megfelelő helyszín önmagunk és korosztályunk kipróbálására

A kezdést, a bizonyítást azonban mindenféleképpen követnie kell egy új, a korosztály igényeire alapozott közösségi tér kialakításának, építésének. Ehhez olyan helyszíneket kerestek a városban, ahol legkevésbé zavarják a napi nyugalmát városunk lakóinak, ahol megfelelő módon tudnak alternatívát kínálni a korosztályi kihívásoknak.

Ehhez elsősorban felmerült helyek:

- Klapka György úton lévő eladó (részben üres) telek, a Klapka György Múzeum mögött
- A Szent Imre Római Katolikus Iskola mellett található romos épület (amelyben korábban szociális foglalkoztató működött)
- A vasútállomáson található régi posta épülete.

Klapka György úti telket találták a leginkább megfelelő helyszínek. Egy kicsi épület áll csupán rajta, tehát az új épület felépítésének nincs akadálya. A helyszín és a környezet adta további lehetőségeket is felsorolták a város vezetőségének:

- új épület, amely a korosztályunk igényeire épít

ÖRÖKÍTŐ

- pince, emelet kialakítása biztosíthatja egyúttal a zajosabb tevékenységeknek (zajkiszűrődés), és a kiscsoportos foglalkozásoknak megfelelő teret
- központi helyen található, könnyen megközelíthető, nem esik messze a három évig bejárattott művelődési központtól, a tömegközlekedési végpontoktól
- alkalmas tágas tér kialakítására, melyet mobil falakkal variálhatunk
- udvara parkoló és sportpálya kialakítására ad lehetőséget

A másik két említett helyszín is rendelkezik a Klapka úti előnyök nagy részével, kivéve azt, hogy nem új, s az átalakításuk költségesebb lehet.

Ez mind egy délelőtti eredménye: lelkes fiatalok, megvalósítható álmok és egy kész terv. Már csak egy fejbólintásra várnak, várunk a város részéről, hogy mindazt, ami képzeleti síkon már megvalósult, a gyakorlatban is láthatóvá, elérhetővé tegyék.

„Van mit tisztáznunk!”

A program keretein belül lezárásként környezetvédelmi akciót is beterveztünk. A Föld Napja alkalmából, valamint a városi „Van mit tisztáznunk!” projekthez kapcsolódóan a Mag-házhoz közeli koppánymonostori Kiserdő egy részén szemétszedést hirdettünk.

A fiatalok nagy megdöbbenéssel látták, hogy az erdőréz tele volt szeméttel. Elszörnyülködtek, hogy az emberek, a társadalom mennyire nem foglalkozik a természettel, természeti kincseinkkel. Ahelyett, hogy a nagyobb szemeteskébe, konténerekbe gyűjtenék a feleslegessé vált dolgait, az erdőben szórják szanaszét. Pedig tudják jól: nem lebomló anyagból készültek a sorsára hagyott hulladékaik. Ezekről próbálták minél jobban megtisztítani a rendelkezésre álló tájat a fiatalok. Rengeteg szemét, egy konténernyi – ennyi gyűlt össze. Rengeteg – főleg tudva azt, hogy a terület, melyen mindezt találták, nem a Nagy Rengeteg. Csupán egy kis szelete az erdőnek.

Zsák, kesztyű, lelkesedés, tenni akarás- ez mind, amivel jelenlévők rendelkeztek. Nem túl sok, de elégnek bizonyult. Elégnek ahhoz, hogy környezetüket szebbé teghessék; hogy elmondhassák magukról: tettek valamit a városért, a környezetért. Ők már tisztáztak!

